

Zaman Karalığı

– Taylan KOÇ · 26 Mart 2013

Zaman k/aralığı

Tavan arasından dökülen toprak
İşlerken yorganımızı sabaha
Bizim avuçlarımızın arasındaydı nefesimiz
Avuçlarımız hep üşürdü

Sancılanan
Çocukluk zanlısı düşlerden
Kurtulmak için kurulurdu
Bütün hayallerimiz
Tanrıya sorardık
Söylemezdi
Acıya ne kadar dayanıklı olduğumuzu
O yalnızca zamanla konuşurdu

Ve tanrı konuşurken zamanla
Geriye dönüşümsüz geçti
Avuçlarımızın arasından eskiyen zaman
Biz duymadan

Şimdi
Tavan arası düşlerin
Uzaklarında
Her gün
Ara sokakların duvarlarından
Yankılanarak iniyor
Akşam karartısı

Şiirlere alınmayan kadınlar nemleniyor
Kaldırımlara
Sindikleri köşelerden
Huzur arayanlar kayboluyor
Perdelerin silik ışıkları ardında

Ve ben
Gecenin en çıplak yerinde düşünüyorum seni
Çocukluk zanlısı düşlerimin aradından
Doğarken
Gün/eşim alaca şafağa
Ki;
Sen hala tanrıyla konuştuğumu sanıyorsun...

Taylan KOÇ